

ความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อ
ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 38

The relationship between competition results and Sepak Takraw
playing patterns in the 38th National Games

ธีรวัฒน์ สุริยปรการ¹
Teerawat Suriyaprakarn
สุเมธ พรหมอินทร์²
Sumet Promin

Abstract

This research aimed at analyzing the relationships between the competition results and the Sepak Takraw playing patterns in the 38th National Games. The samples were the male and female players winning the games from the 2nd competition up to the championship one. The data were collected by videotaping the matches and were transferred into *the 38th National Games record-format*, which was designed based on the playing skills used. The data were analyzed in terms of frequency, percentage, standard deviation, and Chi-square. The results were as follows: 1) The patterns of *serving offenses, players' positions, leg-choices for making-score kickings, and setting patterns* of the male players are significantly related to the competition results; 2) The *serving patterns, serving offenses, making-score kickings, settings, and the patterns of backing* of the female players also significantly related to the competition results.

Keywords: Competition results, Sepak Takraw playing patterns, the 38th National Games

¹อาจารย์ประจำภาควิชาสารัตถศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่
Lecturer, Department of Education Foundation, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus.

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำภาควิชาสารัตถศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่
Assistant Professor, Department of Education of Foundation, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus.

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อ ในการแข่งขันกีฬาทะแห่งชาติครั้งที่ 38 โดยใช้นักกีฬาเซปักตะกร้อประเภททีมเดี่ยวชายและหญิงที่ผ่านเข้ารอบการแข่งขันตั้งแต่รอบสองจนถึงรอบชิงชนะเลิศเป็นกลุ่มตัวอย่าง ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการบันทึกวิดีโอการแข่งขันตั้งแต่รอบสองจนถึงรอบชิงชนะเลิศ แล้วนำมาวนวิดีโอแปลงภาพลงในแผ่นวีดีโอ หลังจากนั้นนำข้อมูลจากแผ่นวีดีโอ บันทึกลงในใบบันทึกรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อกีฬาทะแห่งชาติครั้งที่ 38 แล้วนำข้อมูลจากใบบันทึกรูปแบบการเล่นมาจัดกลุ่ม เพื่อแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าไคสแควร์ ผลการวิจัยพบความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อ ดังนี้ 1) รูปแบบการรุกด้วยการเสิร์ฟ ตำแหน่งและเท้าที่ใช้เตะทำคะแนน และรูปแบบการตั้งรับของนักกีฬาชายมีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ 2) รูปแบบการเสิร์ฟ การรุกด้วยการเสิร์ฟ การเตะทำคะแนน การตั้งรับและรูปแบบการช้อนหลังของนักกีฬาหญิงมีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

คำสำคัญ: ผลการแข่งขัน รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อ กีฬาทะแห่งชาติครั้งที่ 38

บทนำ

เซปักตะกร้อเป็นกีฬานานาชาติหนึ่งที่มีการแข่งขันในมหกรรมกีฬาทะแห่งชาติ เป็นกีฬาอาชีพ และเป็นกีฬานานาชาติเดียวที่ประเทศไทยครองแชมป์โลกติดต่อกันจนถึงปัจจุบัน ทำให้วงการเซปักตะกร้อไทยได้รับความนิยมสูงมาก ผู้ฝึกสอนภูมิภาคต่างๆ จึงได้พยายามฝึกและพัฒนาศักยภาพของนักกีฬาเซปักตะกร้อให้มีมาตรฐานสูงขึ้น โดยมีเวทีประลองทักษะและเทคนิคการเล่นที่สำคัญยิ่ง คือ กีฬาทะแห่งชาติ ซึ่งแต่ละทีมจะประสบความสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลัก 3 ประการ คือ 1) ปัจจัยทางด้านร่างกาย (physical) 2) ปัจจัยทางด้านทักษะและแท็กติก (skills and tactics) และ 3) ปัจจัยทางด้านจิตใจ (mental) (สนธยา สิลหามาต, 2551)

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่าปัจจัยทางด้านทักษะและแท็กติกเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้ประสบความสำเร็จและเป็นปัจจัยพื้นฐานที่เชื่อมโยงระหว่างปัจจัยทางด้านร่างกายและปัจจัยทางด้านจิตใจ ซึ่งโค้ชหรือผู้ฝึกสอนต่างก็ให้ความสำคัญกับการฝึกทักษะและแท็กติกเป็นหลัก เพราะเชื่อว่าการฝึกทักษะและแท็กติกจะส่งผลให้นักกีฬามีสมรรถภาพทางกายที่ดีขึ้น เมื่อทักษะแท็กติกและสมรรถภาพทางกายดีขึ้น ก็จะทำให้ประลองทักษะเพื่อลดความตึงเครียด ความกลัว สร้างขวัญกำลังใจ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับนักกีฬา ด้วยเหตุนี้โค้ชหรือผู้ฝึกสอนต่างก็พยายามคิดและสร้างรูปแบบการฝึกเพิ่มเติมแท็กติกการเล่นให้มีมาตรฐานสูงขึ้นเมื่อถึงเวลา

แข่งขัน ผู้ฝึกสอน นักกีฬา ต่างก็ทำหน้าที่และมีเป้าหมายเดียวกัน คือ ชัยชนะเหนือคู่แข่ง โดยที่ไม่มีข้อมูลเชิงประจักษ์ชี้ให้เห็นว่าแพ้หรือชนะด้วยรูปแบบ ทักษะและแท็กติกการเล่นแบบใด ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญในเรื่องดังกล่าว และมุ่งหวังที่จะศึกษาให้รู้รูปแบบการเล่นแบบใดมีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขัน โดยใช้การแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อ กีฬาแห่งชาติครั้งที่ 38 เป็นต้นแบบในการศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 38

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ และนำข้อมูลที่ได้ถ่ายทอดสู่ผู้ใช้ เช่น สมาคมตะกร้อแห่งประเทศไทย การกีฬาแห่งประเทศไทย สมาคมกีฬาตะกร้อระดับจังหวัด เพื่อให้หน่วยงานต่างๆ นำข้อมูลไปพัฒนาผู้ฝึกสอนกีฬาเซปักตะกร้อให้มีความรู้เพิ่มขึ้น สามารถนำไปฝึกนักกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผลการแข่งขัน หมายถึง การตกรอบหรือเข้ารอบสอง รอบรองชนะเลิศ และชิงชนะเลิศ ของทีมนักกีฬาที่ใช้รูปแบบการเล่นต่างๆ ในการแข่งขันเซปักตะกร้อกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 38

รูปแบบการเล่น หมายถึง ฟอรั่ม ลักษณะท่าทาง ทักษะหรือแท็กติกวิธีที่ใช้ในการเล่นเซปักตะกร้อทั้งเกมรุกและเกมรับ ซึ่งกำหนดการศึกษาในครั้งนี้ 12 รูปแบบการเล่น

กีฬาแห่งชาติครั้งที่ 38 หมายถึงการจัดการแข่งขันกีฬาแห่งชาติที่จัดขึ้นระหว่างวันที่ 9-19 กันยายน พ.ศ. 2552 ณ จังหวัดตรัง

วิธีการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักกีฬาเซปักตะกร้อประเภททีมเดี่ยวชายและหญิง ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 38 ซึ่งมีจำนวนทีมทั้งสิ้น 24 ทีม

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักกีฬาเซปักตะกร้อประเภททีมเดี่ยวชายและหญิงที่ผ่านเข้ารอบการแข่งขันตั้งแต่รอบสองจนถึงรอบชิงชนะเลิศในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 38 ซึ่งมีจำนวนทีมทั้งสิ้น 16 ทีม

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ รูปแบบการเล่นเกมรุกและเกมรับของนักกีฬาเซปักตะกร้อประเภททีมเดี่ยวชายและหญิงที่ผ่านเข้ารอบสอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 38

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลการแข่งขันของเซปักตะกร้อประเภททีมเดี่ยวชายและหญิง ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 38 ตั้งแต่รอบสองจนถึงรอบชิงชนะเลิศ

เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัย

แบบบันทึกรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อ 12 รูปแบบ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยประยุกต์จากงานวิจัยของเกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ง (2546) และสภาพร เกษแก้ว (2542) ผ่านการพิจารณารับรองจากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน และนำไปทดลองใช้ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติระดับภูมิภาค. เครื่องบันทึกภาพอัตโนมัติ 4 เครื่อง แผ่นบันทึกภาพแผ่นดีวีดี (DVD) เครื่องเล่นดีวีดี เครื่องรับโทรทัศน์ ชุดตั้งเครื่องบันทึกภาพพร้อมสายไฟ 4 ชุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ดำเนินการบันทึกภาพการแข่งขันตั้งแต่รอบสองจนถึงรอบชิงชนะเลิศด้วยบุคลากรที่เชี่ยวชาญการบันทึกภาพ 4 ท่าน พร้อมเครื่องบันทึกภาพอัตโนมัติ 4 เครื่อง

2. นำม้วนวิดีโอที่บันทึกการแข่งขันมาแปลงภาพลงในแผ่นดีวีดี แล้วนำภาพการเล่นที่ได้จากแผ่นดีวีดีมาบันทึกรูปแบบการเล่นทุกขั้นตอนตั้งแต่เริ่มเสิร์ฟจนจบเกมการแข่งขันของแต่ละคู่ โดยการบันทึกลงในแบบบันทึกรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 38

3. นำข้อมูลที่ได้จากแบบบันทึกรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 38 มาตรวจสอบความถูกต้อง ลงรหัสจัดกลุ่มข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อโดยใช้ Chi-Square แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

การสรุปผลการวิจัยครั้งนี้จะนำเสนอเฉพาะรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อที่มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันเท่านั้นโดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง ดังนี้

1. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อชายในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 38

1.1 รูปแบบการรุกด้วยการเลีรฟ์มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 โดยการเลีรฟ์สั้น มีโอกาสได้คะแนนหรือเข้ารอบมากที่สุด (74.1%) รองลงมาคือการเลีรฟ์ยาวสุด (72.2%) และเลีรฟ์เข้าช่องระหว่างหน้าซ้ายกับหลัง (71.9%)

1.2 ตำแหน่งและเท้าที่ใช้เตะทำคะแนน มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่ตำแหน่งหน้าขวาเตะด้วยเท้าซ้ายและหน้าซ้ายเตะด้วยเท้าขวา มีโอกาสเข้ารอบมากกว่าตกรอบ (81.8%)

1.3 รูปแบบการตั้งรับมีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่การตั้งรับแบบ 10.10 น. และ 10.15 น. มีโอกาสตกรอบมากกว่าเข้ารอบ (73.1% และ 50.4% ตามลำดับ) รายละเอียดดังแสดงในตาราง 1 - 3

ตาราง 1 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการรุกด้วยการเลีรฟ์ของทีมชาย

ผลการแข่งขัน	รูปแบบการรุกด้วยการเลีรฟ์								รวม
	BA1	BB2	BC3	BD4	BE5	BF6	BG7	BH8	
ตกรอบ	33	54	61	5	5	15	9	7	189
	37.5%	51.9%	48.8%	27.8%	41.7%	53.6%	28.1%	25.9%	43.5%
เข้ารอบ	55	50	64	13	7	13	23	20	245
	62.5%	48.1%	51.2%	72.2%	58.3%	46.4%	71.9%	74.1%	56.5%
รวม	88	104	125	18	12	28	32	27	434
	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%

$\chi^2 = 15.169$ $p = .034$
 BA1 การเลีรฟ์รุกหน้าขวา BB2 การเลีรฟ์รุกหน้าซ้าย BC3 การเลีรฟ์รุกหลัง BD4 การเลีรฟ์รุกขวาสุด BE5 การเลีรฟ์รุกซ้ายสุด
 BF6 การเลีรฟ์เข้าช่องระหว่างหน้าขวากับหลัง BG7 การเลีรฟ์เข้าช่องระหว่างหน้าซ้ายกับหลัง BH8 การเลีรฟ์ลูกสั้นหน้าตาซ้าย

ตาราง 2 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับตำแหน่งและเท้าที่ใช้เตะทำคะแนนของทีมชาย

ผลการแข่งขัน	ตำแหน่งและเท้าที่ใช้เตะทำคะแนน		รวม
	FA1	FB2	
ตกรอบ	175	18	193
	69.7%	18.2%	55.1%
เข้ารอบ	76	81	157
	30.3%	81.8%	44.9%
รวม	251	99	350
	100.0%	100.0%	100.0%

$\chi^2 = 101.537$ $p = .001$
 FA1 หน้าขวาเตะด้วยเท้าขวา FB2 หน้าขวาเตะด้วยเท้าซ้ายและหน้าซ้ายเตะด้วยเท้าขวา

ตาราง 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการตั้งรับเลิร์ฟของทีมชาย

ผลการแข่งขัน	รูปแบบการตั้งรับ		รวม
	GA1	GB2	
ตกรอบ	57	190	247
	73.1%	50.4%	54.3%
เข้ารอบ	21	187	208
	26.9%	49.6%	45.7%
รวม	78	377	455
	100.0%	100.0%	100.0%

$$\chi^2 = 13.395 \quad p = .001$$

GA1 การตั้งรับแบบ 10.10 และการตั้งรับแบบ 10.15 GB2 การตั้งรับแบบ 09.10

2. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อหญิง ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 38 พบว่า

2.1 รูปแบบการเลิร์ฟมีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่การเลิร์ฟหลังเท้าและการเลิร์ฟสั้นมีโอกาสเข้ารอบมากกว่าตกรอบ (59.4% และ 66.7%)

2.2 รูปแบบการรุกด้วยการเลิร์ฟมีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่เลิร์ฟเข้าช่องระหว่างหน้าขวากับหลังและหน้าซ้ายกับหลัง มีโอกาสเข้ารอบมากที่สุด (85.4%)

2.3 รูปแบบการเตะทำคะแนนมีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่การเตะสลับหลัง (ชนแบ็ค) มีโอกาสเข้ารอบมากที่สุด (56.9%)

2.4 รูปแบบการตั้งรับเลิร์ฟมีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่การตั้งรับเลิร์ฟ แบบ 10.10 น. มีโอกาสเข้ารอบมากที่สุด (51.6%)

2.5 รูปแบบการช้อนหลัง มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่ผู้ตั้งช้อนหลังมีโอกาสเข้ารอบมากที่สุด (62.5%) รายละเอียดดังแสดงในตาราง 4-8

ตาราง 4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการเลิร์ฟของทีมหญิง

ผลการแข่งขัน	รูปแบบการเลิร์ฟ				รวม
	AA1	AB2	AC3	AD4	
ตกรอบ	63	8	158	23	252
	67.0%	50.0%	40.6%	33.3%	44.4%
เข้ารอบ	31	8	231	46	316
	33.0%	50.0%	59.4%	66.7%	55.6%
รวม	94	16	389	69	568
	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%

$$\chi^2 = 25.370 \quad p = .001$$

AA1 การเลิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน AB2 การเลิร์ฟด้วยฝ่าเท้าหรือหน้าเท้า

AC3 การเลิร์ฟด้วยหลังเท้า AD4 การเลิร์ฟสั้น

ตาราง 5 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการรุกด้วยการเลี้ยวของทีมหญิง

ผลการแข่งขัน	รูปแบบการรุกด้วยการเลี้ยว							รวม
	BA1	BB2	BC3	BD4	BE5	BF6	BH8	
ดกรอบ	48	52	55	13	7	7	18	200
	53.9%	66.7%	42.0%	56.5%	58.3%	14.6%	29.5%	45.2%
เข้ารอบ	41	26	76	10	5	41	43	242
	46.1%	33.3%	58.0%	43.5%	41.7%	85.4%	70.5%	54.8%
รวม	89	78	131	23	12	48	61	442
	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%

$\chi^2 = 44.044$ $p = .001$

BA1 การเลี้ยวพูกหน้าขวา BB2 การเลี้ยวพูกหน้าซ้าย BC3 การเลี้ยวพูกหลัง BD4 การเลี้ยวพูกขวาสุด BE5 การเลี้ยวพูกซ้ายสุด
BF6 การเลี้ยวพูกช่องระหว่างหน้าขวากับหลัง และระหว่างหน้าซ้ายกับหลัง BH8 การเลี้ยวพูกสันหน้าตาซ้าย

ตาราง 6 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการเตะท่าคะแนนของทีมหญิง

ผลการแข่งขัน	รูปแบบการเตะท่าคะแนน			รวม
	EB2	EC3	ED4	
ดกรอบ	80	72	12	164
	60.6%	43.1%	50.0%	50.8%
เข้ารอบ	52	95	12	159
	39.4%	56.9%	50.0%	49.2%
รวม	132	167	24	323
	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%

$\chi^2 = 9.032$ $p = .011$

EB2 การเตะด้านข้าง EC3 การเตะสลับหลัง (ชันเบ็ค) ED4 การเตะหยอด

ตาราง 7 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการตั้งรับเลี้ยวของทีมหญิง

ผลการแข่งขัน	รูปแบบการตั้งรับ			รวม
	GA1	GB2	GD4	
ดกรอบ	179	64	21	264
	48.4%	94.1%	52.5%	55.2%
เข้ารอบ	191	4	19	214
	51.6%	5.9%	47.5%	44.8%
รวม	370	68	40	478
	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%

$\chi^2 = 48.733$ $p = .001$

GA1 การตั้งรับแบบ 10.10 น. GB2 การตั้งรับแบบ 09.10 น. GD4 การตั้งรับแบบ 09.15 น.

ตาราง 8 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการช้อนหลังของทีมหญิง

ผลการแข่งขัน	รูปแบบการช้อนหลัง		รวม
	LA1	LC3	
ตกรอบ	24	102	126
	37.5%	52.3%	48.6%
เข้ารอบ	40	93	133
	62.5%	47.7%	51.4%
รวม	64	195	259
	100.0%	100.0%	100.0%

$$\chi^2 = 4.229 \quad p = .040$$

LA1 ผู้ตั้งช้อนหลัง LC3 ผู้ตั้งและผู้เลิฟช้อนหลัง

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการวิจัยจะนำเสนอเฉพาะประเด็นที่มีความสัมพันธ์เท่านั้นโดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง ดังนี้

1. รูปแบบการเล่นของนักกีฬาเซปักตะกร้อชายที่มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขัน

1.1 รูปแบบการรุกด้วยการเลิฟ

รูปแบบการรุกด้วยการเลิฟที่มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างน้อยสำคัญทางสถิติ มี 3 รูปแบบ คือ การเลิฟสั้น เลิฟลงตำแหน่งขวาสุด และเลิฟเข้าช่องระหว่างหน้าซ้ายกับตำแหน่งหลัง โดยที่การเลิฟสั้น มีโอกาสได้คะแนนมากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะว่า การเลิฟของนักกีฬาชายส่วนใหญ่จะเน้นการเลิฟหนักกรุนแรงและรวดเร็ว ทำให้นักกีฬาฝ่ายที่ตั้งรับเตรียมรับเลิฟลูกกรุนแรง และมักจะถอยหลังในการรับเลิฟเมื่อฝ่ายเลิฟๆ ลูกสั้นหน้าตาข่าย ทำให้นักกีฬาฝ่ายรับเสียจังหวะ เข้ารับลูกไม่ทัน ฉะนั้นผู้ฝึกสอนควรจะฝึกให้นักกีฬาเลิฟสั้นหรือเลิฟหยอดหน้าตาข่ายให้แน่นอน แม่นยำ เป็นทักษะการเลิฟหลักรูปแบบหนึ่ง

1.2 ตำแหน่งและเท้าที่ใช้เตะทำคะแนน

การเล่นเซปักตะกร้อส่วนใหญ่ทีมต่างๆ จะใช้หน้าขวาเตะด้วยเท้าขวาเป็นหลัก ซึ่งจากผลการวิจัยครั้งนี้การเตะรูปแบบดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับผลของการแข่งขันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ถ้าใช้หน้าขวาเตะด้วยเท้าซ้ายหรือหน้าซ้ายเตะด้วยเท้าขวามีโอกาสที่จะได้คะแนน หรือเข้ารอบการแข่งขันมากกว่าการเตะในรูปแบบอื่นๆ ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะหน้าขวาเตะด้วยเท้าซ้ายและหน้าซ้ายเตะด้วยเท้าขวา ลักษณะการขึ้นเตะจะเป็นธรรมชาติ ไม่ต้องใช้การบิดลำตัวหรือสะเอวมาก มีพื้นที่ในการเตะมาก และสามารถมองเห็นพื้นที่และผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามได้อย่างชัดเจน มุมในการเตะสามารถเตะคาดหรือเตะฝั่งได้

หลบหลีกการสกัดกันของฝ่ายตรงข้ามได้ดี ในขณะที่เดียวกันผู้เตะก็ไม่ต้องสกัดกันเองให้อีกตำแหน่งหนึ่ง ซึ่งว่างอยู่เป็นผู้สกัดกันแทน จะทำให้ผู้เตะไม่เหนื่อยมาก สามารถที่จะควบคุมจังหวะการเตะได้ดีกว่าที่จะให้หน้าขวาเตะด้วยเท้าขวาและสกัดกันด้วยเท้าขวา หรือหน้าซ้ายเตะด้วยเท้าซ้ายและสกัดกันด้วยเท้าซ้าย (สุเมธ พรหมอินทร์ และคณะ, 2551)

1.3 รูปแบบการตั้งรับ

การตั้งรับเลิฟผู้เล่นแต่ละทีมจะมีรูปแบบการตั้งรับแบบใดแบบหนึ่งตลอดการแข่งขัน โดยที่ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า การยืนตั้งรับเลิฟแบบ A (10.10 น.) และแบบ C (10.15 น.) มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิตินั้นแสดงให้เห็นว่า การยืนตั้งรับเลิฟแบบ A และแบบ C มีโอกาสเสียคะแนนหรือถูกรอบมากกว่าเข้ารอบ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสภาพร เกษแก้ว (2542) ที่ได้ศึกษารูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13 พบว่า ทีมที่ถูกรอบ (พม่า A และ B) ใช้รูปแบบการตั้งรับเลิฟแบบ A ในขณะที่ทีมเข้ารอบและประสบความสำเร็จในการแข่งขันใช้การตั้งรับเลิฟแบบ B (09.10 น.) และเมื่อพิจารณาลงในรายละเอียดของผลการวิจัยครั้งนี้ จะพบว่า ทีมที่ถูกรอบใช้รูปแบบการตั้งรับเลิฟแบบ A ส่วนทีมที่ประสบความสำเร็จใช้รูปแบบ B ในการตั้งรับเลิฟ ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะการตั้งรับเลิฟแบบ A มีจุดอ่อนบางประการ เช่น 1) เกิดช่องว่างระหว่างตำแหน่งหลังกับหน้าขวาและหน้าซ้ายมากขึ้น เมื่อฝ่ายตรงข้ามเลิฟเข้าช่องดังกล่าวก็จะเกิดความไม่มั่นใจว่าใครจะรับอาจจะแย่งกันรับหรือปล่อยทั้งคู่ก็ได้ จึงมีโอกาสเสียจังหวะและเสียแต้มได้ 2) การที่คู่หน้ายืนล้ำขึ้นไปในแนว 10.00 นาฬิกา หากฝ่ายตรงข้ามเลิฟฝึกออกด้านขวาสุดและซ้ายสุดจะรับได้ยาก โอกาสที่จะเปิดลูกเลิฟออกนอกสนามมีมากและตามลูกได้ยาก 3) การยืนตั้งรับเลิฟแบบ A หากตำแหน่งหลังหรือหน้าขวาเปิดลูกไปหลังจะทำให้หน้าซ้ายเสียจังหวะและต้องใช้ระยะทางในการวิ่งเข้าชงหรือตั้งมากกว่าปกติ และ 4) หากฝ่ายตรงข้ามเลิฟที่อปสปีน ลูกตะกร้อมีโอกาสหลุดเข้าหน้าอกหรือช่องท้องของหน้าขวาหรือหน้าซ้ายได้ ทำให้เสียจังหวะการรับเลิฟ

2. รูปแบบการเล่นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงที่มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขัน

2.1 รูปแบบการเลิฟ

ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า การเลิฟด้วยหลังเท้า และการเลิฟส้นหรือหยอดมีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินั้นแสดงให้เห็นว่าการเลิฟด้วยหลังเท้าและการเลิฟส้น มีโอกาสได้คะแนน หรือเข้ารอบมากกว่าถูกรอบ เพราะการเลิฟด้วยหลังเท้าจะทำให้ผู้เลิฟ เลิฟได้สูงกว่าข้างเท้าด้านใน ลักษณะของลูกตะกร้อที่เคลื่อนที่จะรวดเร็ว รุนแรง หมุนและมุดลงมากกว่าการเลิฟด้วยข้างเท้าด้านใน (สุพจน์ ปราณี, 2539) ส่วนการเลิฟส้นหรือหยอดมีเปอร์เซ็นต์ หรือโอกาสที่จะได้คะแนนมากกว่าการเลิฟด้วยหลังเท้า เพราะการเลิฟส้นใหญ่นักกีฬาทั้งชายและหญิงจะเลิฟด้วยความ

รุนแรง เมื่อผู้เล่นเปลี่ยนมาเล่นที่หลังหน้าตาข่าย จะทำให้ฝ่ายรับเสียจังหวะรับลูกไม่ได้ หรือรับได้แต่ไม่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเล่นที่บริเวณกลางตาข่ายและชิดตาข่ายมากๆ โอกาสที่จะรับได้มีน้อยมาก เพราะเป็นระยะที่ห่างจากหน้าขวา หน้าซ้าย และหลังมากที่สุด โอกาสที่ผู้เล่นทั้ง 3 คน จะยืนดูลูกตกเฉยๆ มีสูง การเล่นที่หลัง หรือหยอดในกีฬาเซปักตะกร้อหญิง มีโอกาสที่จะได้คะแนนมากกว่าทีมชาย เพราะการเปลี่ยนทิศทางในการเคลื่อนที่อย่างทันทีทันใด หลังจากเสียจังหวะ ผู้หญิงจะทำให้ช้ากว่าผู้ชาย (ธีรวัฒน์ สุริยปรการ และสุเมธ พรหมอินทร์, 2554)

2.2 รูปแบบการรุกด้วยการเล่นที่หลัง

ทิศทางการเล่นที่นักกีฬาใช้เล่นมีหลายรูปแบบ เช่น เล่นที่หลังตรงตัวผู้เล่น หน้าขวา หน้าซ้าย และหลัง เล่นที่หลังระหว่างผู้เล่น และเล่นที่หลังออกด้านขวาและซ้ายสุดของผู้เล่น เป็นต้น แต่การเล่นที่ที่มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ การเล่นที่หลังระหว่างหน้าขวากับหลัง และหลังกับหน้าซ้ายนั้น หมายความว่า การเล่นที่หลังระหว่างผู้เล่น มีเปอร์เซ็นต์หรือโอกาสที่จะได้คะแนนหรือเข้ารอบสูงกว่าการเล่นที่เล่นในตำแหน่งอื่น เพราะเป็นช่องหรือพื้นที่ที่ที่เกอริงใจ ต่างคนต่างก็ไม่มั่นใจว่าใครจะเล่นหรือบางครั้งอาจจะแย่งกันเล่น ทำให้เสียจังหวะในการเตะ ฉะนั้นผู้ฝึกสอนกับผู้เล่นควรจะตกลงให้ชัดเจนว่ากรณีที่ลูกเล่นที่หลังระหว่างผู้เล่นจะอย่างไร ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าควรจะแนะนำให้ปฏิบัติ 3 แนวทาง คือ 1) ให้ตำแหน่งหลังรับผิดชอบหลักกรณีที่ลูกเล่นที่หลังระหว่างผู้เล่นหน้าขวาและหน้าซ้ายกับหลัง เพราะตำแหน่งหลังจะมองเห็นทิศทางการเคลื่อนที่ของลูกเตะกร้อในมุมที่กว้างและชัดเจนกว่าตำแหน่งอื่น 2) ให้ตำแหน่งหลังรับผิดชอบหลักกรณีที่ลูกเล่นที่หลังระหว่างหน้าขวากับหลังที่ถนัดเท้าขวา และให้หน้าซ้ายรับผิดชอบหลักกรณีที่ลูกเล่นที่หลังระหว่างหลังที่ถนัดขวากับหน้าซ้ายที่ถนัดขวา และ 3) ให้ตำแหน่งหลังรับผิดชอบหลักกรณีที่ลูกเล่นที่หลังระหว่างหน้าซ้ายกับหลังที่ถนัดเท้าซ้าย และให้หน้าขวารับผิดชอบหลักกรณีที่ลูกเล่นที่หลังระหว่างหลังที่ถนัดซ้ายกับหน้าขวาที่ถนัดซ้าย

2.3 รูปแบบการเตะทำคะแนน

รูปแบบการเตะทำคะแนนในนักกีฬาหญิงมีหลายรูปแบบ เช่น เตะแบบลังกาหลัง การเตะด้านข้าง และการเตะสลับหลังหรือชนแบ็ค เป็นต้น แต่จากผลการวิจัยครั้งนี้ รูปแบบการเตะที่มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือการเตะสลับหลังหรือชนแบ็คนั้นหมายความว่า การเตะสลับหลังมีโอกาสที่จะได้คะแนนหรือเข้ารอบการแข่งขันมากกว่าการเตะแบบอื่น ซึ่งจะแตกต่างกับการเตะของนักกีฬาชายที่ใช้การเตะแบบลังกาหลังเป็นหลัก ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะปัจจัยทางด้านสรีรวิทยาของร่างกาย และความยากง่ายของทักษะเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย กล่าวคือ กระดูกเชิงกรานของผู้หญิงโดยสรีรวิทยาจะมีอัตราส่วนโตกว่าของชาย การที่จะกระโดดเหวี่ยงสะโพกกระดูกเชิงกรานและเท้าขึ้นไปในอากาศเพื่อเตะแบบลังกาหลัง จะทำได้สูงน้อยกว่าผู้ชาย ใช้พลังงานมากกว่า ลอยตัวได้น้อยกว่า

จึงทำให้ตกลงสู่พื้นเร็วกว่า ซึ่งอาจจะทำให้ผิวจึงหვეและบาดเจ็บได้ ผู้ฝึกสอนที่มีพื้นฐานทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาและมีความเข้าใจในกีฬาเซปักตะกร้อ จะระวังในเรื่องนี้เป็นอย่างมาก จึงแนะนำให้ นักกีฬาหญิงส่วนใหญ่เตะสลับด้านข้างและเตะสลับหลัง ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยในครั้งนี้ที่พบว่าไม่มีนักกีฬาหญิงผู้ใดที่เข้าร่วมการแข่งขันเซปักตะกร้อ กีฬาแห่งชาติครั้งที่ 38 เตะแบบลังกาหลัง

2.4 รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟ

รูปแบบการตั้งรับทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงจะมีอยู่ 4 รูปแบบ คือ แบบ A (10.10 น.) แบบ B (09.10 น.) แบบ C (10.15 น.) และแบบ D (09.15) (เกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ง, 2546) ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งนี้ ผลการวิจัย พบว่า รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟแบบ A (10.10 น.) ในนักกีฬาหญิง มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินั้นแสดงให้เห็นว่า นักกีฬาที่ใช้การตั้งรับเสิร์ฟแบบ A มีโอกาสที่จะรับลูกเสิร์ฟและตั้งให้ผู้เตะๆ คุกกลับไปยังฝ่ายเสิร์ฟได้ สามารถทำคะแนนและเข้ารอบการแข่งขันในเปอร์เซ็นต์ที่สูงกว่าการตั้งรับรูปแบบอื่น ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะการตั้งรับรูปแบบ A ผู้เล่นหน้าขวาและหน้าซ้ายจะยืนล้ำตำแหน่งหลังขึ้นไปด้านหน้าในตำแหน่ง 10.00 นาฬิกา การยืนรับในลักษณะดังกล่าวผู้เล่นคู่หน้าสามารถ ถอยหลังลงมารับลูกเสิร์ฟในแนวเดียวกับตำแหน่งหลังได้ ในขณะที่เดียวกันถ้าฝ่ายเสิร์ฟเสิร์ฟพวยอดหรือเสิร์ฟลูกสั้นหน้าตาข่ายก็สามารถเคลื่อนที่เข้าไปรับได้ทันที แต่ถ้าหน้าซ้ายยืนอยู่ในตำแหน่ง 09.00 นาฬิกา และหน้าขวายืนในตำแหน่ง 15.00 นาฬิกา โอกาสที่จะเคลื่อนที่เข้าไปรับลูกหน้าตาข่ายได้ก็มีน้อยลง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและปฏิบัติ

1. รูปแบบการเสิร์ฟที่มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ในนักกีฬาหญิง คือ การเสิร์ฟด้วยหลังเท้าและการเสิร์ฟสั้นหรือเสิร์ฟพวยอด เพราะฉะนั้น ผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมหญิง ควรจะฝึกให้นักกีฬาหญิงเสิร์ฟแบบหลังเท้ามากขึ้น ในขณะเดียวกันนั้น การเสิร์ฟควรจะเสิร์ฟให้ได้ทั้งลูกดาด ลูกสไลด์ ลูกท้อปสปิน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกเสิร์ฟสั้นควรจะฝึกให้มีศักยภาพเพราะสามารถทำคะแนนในการเสิร์ฟได้มากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับการเล่นรูปแบบอื่นๆ

2. รูปแบบการรุกด้วยการเสิร์ฟที่มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ในนักกีฬาหญิง คือ การเสิร์ฟเข้าช่องระหว่างหน้าขวากับหลังและหน้าซ้ายกับหลัง เพราะฉะนั้น ผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมหญิง ควรจะฝึกให้นักกีฬาหญิงเสิร์ฟเข้าช่องระหว่างหน้าขวากับหลังและหน้าซ้ายกับหลังให้มากที่สุด ส่วนนักกีฬาชายรูปแบบการรุกด้วยการเสิร์ฟที่มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ การเสิร์ฟสั้น เสิร์ฟพวยอด และเสิร์ฟเข้าช่องระหว่างหน้าซ้ายกับหลัง เพราะฉะนั้น

ผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมชาย ควรจะฝึกให้นักกีฬาชายเลิร์ฟลูกสั้นให้แน่นนอน รองลงมาคือ การฝึกเลิร์ฟฝึกไปทางขวาสุดของหน้าขวา และเลิร์ฟเข้าช่องระหว่างหน้าซ้ายกับหลัง

3. ในการแข่งขันเซปักตะกร้อทุกระดับส่วนใหญ่ นักกีฬาดำแหน่งหน้าขวาจะเตะทำคะแนนด้วยเท้าขวา แต่ผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่า หากนักกีฬาดำแหน่งหน้าขวาเตะด้วยเท้าซ้าย และหน้าซ้าย เตะด้วยเท้าขวา จะมีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เพราะฉะนั้น ผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมชายควรพยายามฝึกหรือสรรหานักกีฬาที่มีความถนัดหรือมีความสามารถในการเตะด้วยเท้าซ้ายมาเสริมทีมให้มากขึ้น

4. รูปแบบการเตะทำคะแนนที่มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในนักกีฬาหญิง คือ การเตะสลับหลัง (ชันแบ็ค) เพราะฉะนั้น ผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมหญิง ควรจะเน้นการฝึกเตะสลับหลังหรือชันแบ็คเป็นหลักและพัฒนาารูปแบบการเตะสลับหลังให้มีมาตรฐานและศักยภาพสูงขึ้น ในขณะเดียวกันควรจะฝึกเตะแบบสลับข้างด้วย เพื่อจะได้ไว้เตะแก้เกมเมื่อถูกสกัดกัน

5. รูปแบบการตั้งรับเลิร์ฟที่มีโอกาสครอบงำมากที่สุดในการแข่งขันของนักกีฬาชาย คือ การตั้งรับแบบ A เพราะฉะนั้น ผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมชาย ไม่ควรจะฝึกให้นักกีฬาตั้งรับเลิร์ฟแบบ A ในขณะที่นักกีฬาหญิงรูปแบบการตั้งรับเลิร์ฟแบบ A มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เพราะฉะนั้นผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมหญิงควรจะฝึกให้นักกีฬาหญิงใช้การตั้งรับแบบ A เป็นหลัก แต่อย่างไรก็ตามหากนักกีฬาฝ่ายตรงข้ามเลิร์ฟสั้นหรือเลิร์ฟหยอดน้อย และการเลิร์ฟส่วนใหญ่จะเป็นการเลิร์ฟตาด ให้ปรับเปลี่ยนการตั้งรับเป็นแบบ B หรือ C

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

ครั้งต่อไปควรทำวิจัยในเรื่องต่อไปนี้ .

1. ความสัมพันธ์ระหว่างความเมื่อยล้า และการฟื้นตัวกับการเตะแบบสลับหลัง การเตะด้านข้าง และการเตะแบบลังกาหลังของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ

2. ความสัมพันธ์ระหว่างทิศทางการเตะและระยะเวลาการลอยตัวกับการเตะแบบสลับหลัง การเตะด้านข้าง และการเตะแบบลังกาหลังของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ

3. ความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับระยะเวลาการลอยตัวในการเตะของนักกีฬาเซปักตะกร้อในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ

บรรณานุกรม

- เกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ง. (2546). รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อหญิงในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยนพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธีรวัฒน์ สุริยปรการ และสุเมธ พรหมอินทร์. (2554) การเปรียบเทียบรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อ ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 38 รายงานการวิจัย จังหวัดสงขลา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สถาพร เกษแก้ว. (2542). รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยนพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สนธยา สิละหามาต. (2551). หลักการฝึกกีฬาสำหรับผู้ฝึกสอนกีฬา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุพจน์ ปรานี. (2539). คู่มือการฝึกสอนกีฬาเซปักตะกร้อขั้นก้าวหน้า. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สุเมธ พรหมอินทร์ นพดล นิมสุวรรณ และธีรวัฒน์ สุริยปรการ. (2551) ยุทธวิธีการวางทีมและการทำคะแนนในการแข่งขันเซปักตะกร้อกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35. รายงานการวิจัย. จังหวัดสงขลา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.